

GLASUL EVANGHELIEI

Organ al Comunității Baptiste Române Alba-Iulia,
pentru educația și creșterea morală a poporului creștin.

ABONAMENT:
30 Lei pe an

Apare în fiecare lună
Redactor: P. BOȘOROGAN

✠ DAN T. HURLEY

Biografia vieții fratelui Dan T. Hurley nu o descriem, crezând că aceasta o va face fratele nostru mai mare: „Farul Mântuirii“.

În ziua de 30 Aprilie a. c. a murit prea mult iubitul și în veci neuitatul nostru frate Dan T. Hurley. Știrea morții sale fulgerătoare, a lovit adânc inimile tuturor fraților cari l'au cunoscut.

Vestea tristă a morții sale a fost cu atât mai dureroasă, cu cât nimeni nu se aștepta la așa ceva; deoarece nu era bolnav pe pat. Totuși în anunțul de moarte, scumpa lui soție ne spune tuturora, că da, el a avut o lungă și grea suferință . . .

„Da, scumpul nostru frate, tu te-ai dus acasă, cu o grea suferință și durere în inimă. Ai murit ca un erou, la datorie; neprecupețindu-ți nici odihnă nici sănătate, Te ai jertfit și te-ai distins, ca cel mai brav dintre eroi, nu pentru interesul tău, ci pentru cauza Impăratului, al cărui purtător de arme, cu cinste ai fost“.

Amintirea fratelui Dan T. Hurley, va rămânea vecinic în memoria poporului baptist din România.

Dan T. Hurley, n'a fost numai un trimis al bordului de misiune American, la noi în țară, ci el a fost un trimis al Lui Dumnezeu la noi.

El n'a fost numai un distins profesor pentru seminarul nostru baptist din București, ci el a fost al nostru al tuturora, inima lui a bătut pentru întreg poporul baptist din România.

El ne-a iubit pe noi pe toți și ne-a fost un mare dascăl, care a știut ca profesor a infiltra în școlarii săi, ideia (gândul) lui Isus, iar ca

frate, prin viața practică, ne-a dat cele mai vii și bune exemple, din cari oricine putea vedea și înțelege, că el ceiace spunea despre Isus, asemenea singur practica (trăia).

Viața lui a fost o adevărată viață de om al Lui Dumnezeu. El n'a trăit pentru sine, nu și-a căutat ale sale. Cu câtă pietate ne vom aduce aminte de întreaga lui muncă și stăruință, depusă cu mult zel, în decursul celor 6 ani, cât a muncit în țara noastră; iar în al 7-lea, a sfârșit chemarea sa sfântă.

Mulți dintre cei ce au luat parte la conferința regională, ținută la Arad în 2—5 Oct. 1930 își vor aduce aminte; ce bună impresia a făcut asupra publicului vorbirea în limba românească a fr. Dan T. Hurley.

Cei mai mulți la Arad l'au văzut pentru ultima dată și nu-l vor mai vedea, nici nu-i vor mai auzi graiul său blând: „Ce mai face-ți, mă bucur că vă văd“, acestea îi erau cuvintele lui de întâmpinare și din vorbirea lui, nici odată nu lipsea întrebarea „Cum mai merge lucrul Domnului“, numai ce ce-l vor urma pe el, și vor putea asemenea sfârși calea vieții lor ca el, îl vor revedea în ziua deapoi, în vecnicia Lui Dumnezeu împărăție.

Despre el cu adevărat se poate zice: robul Domnului a murit; iar dacă poporul Israel l'a deplâns pe Moise, robul Domnului 30 de zile, poporul baptist din România; te va deplânge pe tine scumpul nostru, mai mult, căci multă cinste ai adus tu asupra numelui nostru. Departe de țară și locurile unde te-ai născut, departe de părinții și rudeniile tale, ai murit la noi; să fi deplâns îndoit de mult.

Fraților cari l'ați cunoscut și iubit, să ne rugăm cu toții lui Dumnezeu, că să mângăe pe soția fratelui, pe scumpa noastră soră Ruth Hurley, căci mare este durerea ei . . . A trecut oceanul venind la noi împreună cu soțul ei, și a trebuit să-l treacă napoi singură.

Pavel Boșorogan, președintele comunității Alba-Iulia.

GLASUL EVANGHELIEI

In Alba-Iulia apare
O revistă nouă,
Pe care eu cu plăcere
O recomand vouă.

„Glasul Evangheliei“
Se numește ea,

Grăbiți, iubiți cetitori
A o abona.

S. Fion, student.

Rugăm pe cei ce nu au achitat abonamentul la foiața Glasul Evangheliei, să achite cât mai curând, ca să putem scoate foiața la timp.

Creștinul și Misiunea

A înțelege lucrul Misiuni este ca și cum ai primi într'adevăr o inimă dela D-zeu, Cel mai mare scop nemărginit a lui Dumnezeu, este ca toată viața noastră să lucrăm pentru a aduce suflete la Cristos, pe cei ce sunt în întunec la minunata sa lumină și la libertatea Fiului lui Dumnezeu. Dr. W. O. Carvei a dat definiția misiunii, în cartea sa numită „Mision în the plan of the Ages”, este deslușit și corect Biblic. „Mijlocul de întindere a misiuni s'a realizat prin răscumpărarea lui Dumnezeu în Isus Cristos și prin mijloacele oamenilor trimiși de El”.

Creștinii au fost și sunt trimiși lui Dumnezeu, pentru a câștiga sufletele la Cristos. Fiindcă ei au primit lumina și ei trebuie să mărturisească despre lumină. Ei sunt puși pentru a lumina ca niște lumini între oamenii întunecați, mai mult în mod spiritual și asemenea unor oameni creștini ale căror dorință este de a vedea mântuirea păcătoșilor. Noi nu vom putea avea spiritul de misiune al creștinismului, până ce nu vom simți patimile lui Cristos ce să întind peste toată lumea.

Misiunea nu este numai o parte a creștinismului. Ea este cu totul datorința ori cărui creștin. Pentru unii ce să numesc creștini și sunt indiferenți de misiune, le îndrept câteva cuvinte din programul lui Cristos, din

aceasta lume. „Pentruce mă numiți Doamne, Doamne și nu face-ți lucrurile pe cari Eu vă zic.” Dacă teologia noastră este și va fi ocupația de a mântui viețile multor oameni, ea trebuie să fie străbătută cu ideia misiunii și nu numai să spunem sunt un creștin în biserică. Inșă să ne uităm progresând după porunca lui Isus și să-I fim ascultători, să facem eforturi supreme a duce porunca lui Isus mai departe. Voi sunteți pretinii Mei dacă face-ți toate câte Eu v'am poruncit”.

O religie deșartă din lume nu satisface sufletul flămând și nici națiunile însetate. Oamenii au trebuință de Cristos care zice: „Eu sunt pâinea vieții”. Cel ce va mânca aceasta pâine, va trăi în etern. Popoarele au trebuință de Cristos care zice: „Eu sunt apa vieții”. Oricine bea din aceasta apă, care Eu î-i voi da, nu va înseta niciodată. Națiunile acestui pământ au trebuință de Cristos care zice: „Eu sunt lumina lumii.” Cel ce mă-va urma pe Mine nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieți.”

Milioane de oameni așteaptă

Ca soarele cu a lui lumină să se ivească
Dar despre a lui Cristos lumină

Milioane de oameni sunt care nimic nu știă

Trad. din Englezește

A ZDRÂNC

„GLASUL”

Sunt mulți ani de când, fiind cu o soră a mea într'un oraș la munte, pornirăm într'o dimineață, prin pădure. Socoteam să facem o plimbare până într'un loc știut și cunoscut de mine.

După ce ajunserăm la ținta hotărâtă, pornim așa într'o mică recunoaștere, prin locuri necunoscute, afundându-ne în pădure.

La fiecare pas descoperiam o surpriză în frumusețea naturii și un nou entuziasm ne cuprindea și ne dădea avânt să înaintăm tot mai mult spre locuri sălbatice și necunoscute. Lăsând la o parte cărarea, suiam în sus, coboram în jos, dădurăm de o apă limpede și într'un luminiș privirăm cu ochii fițiși apa care sărea sglobie printre pietre, în stropi de diamante, în praf de argint . . . în bătaia razelor de soare . . .

Și-a trecut așa vreme îndelungată, într'o dulce reverie, fiind țintuite de farmecul întregii naturi. Nu știam cât timp trecuse, nici pe ce vreme ne aflam, dar simțeam foame și asta arată că trecuse mai o jumătate de zi.

Atunci ne gândirăm să ne întoarcem, eram doar oaspeții a unei familii care desigur, ne aștepta.

Pornirăm iarăși la voia întâmplării, căci drum nu era și socoteam că vom ieși noi la o cărare, dar din ce mergeam ne afundam tot mai tare în pădure. Am alergat în sus, am

alergat în jos, dar zadarnic.

Atunci am constatat un lucru groaznic (și toți acei cari au fost vre-o dată în astfel de împrejurări, vor înțelege, starea de spirit în care ne aflam) : *ne rătăcisem*.

Incercai să liniștesc pe mica mea soră care era destul de îngrozită când a înțeles că pierdusem calea. —

Rătăcite! Două fete singure în pădure, în inima munților.

Nici un glas omenesc nu se auzea : doar valea curgea cu acelaș șușotit și frunzele fremetau cu acelaș dulce susur, dar acum natura ne înspăimânta, singurătatea ne apăsa și ne vedeam cu groază osândite să petrecem, poate, toată ziua și poate toată noaptea, acolo dacă nu se va ivi o ființă omenească.

Ascultam cu incordare, doar va pătrunde până la noi un zgomot care să dovedească existența vreunei ființe omenești așteptărăm dar nimic. —

Sora mea începu să plângă, eu o liniștii din nou, spunându-i că Dumnezeu nu ne va lăsa. — Ne îndreptărăm inimile către Domnul și ne rugărăm fierbinte.

Apoi ciulirăm iarăși urechile căci parcă se auzea un zgomot cam confuz dar părea să se lămurească din ce în ce și în curând un glas omenesc ajunsese la urechele noastre, nu mult după aceea la o cotitură, cu mult mai sus, deasupra noastră, se ivi

un grup de oameni cu niște cai, plecați în excursie.

Alergarăm cu bucurie înaintea lor și-i întrebarăm încotro s'o luăm pentru a ajunge în oraș. — Ne lămuriră și într'o jumătate de ceas, coborând pe cursul apei, eram acasă! Fusesem așa de aproape și totuși rătăcite. — Am fi putut să stăm încă multă vreme acolo, dacă nu se ivia salvarea. —

Nu pot sterge din amintire, în-tămplarea de mai sus, deși sunt ani de-atunci și astăzi când îmi revine în memoriu cu toată puterea trecutului, mi se pare că văd în ea, icoana vie a multor oameni

Pornesc mulți în marea excursiune a vieții. Și'n drumul lor și opresc privirile aici asupra unui lucru, colo asupra unei minunății odată sue, altă dată coboară, dar, unii mai târziu, alții mai curând, *se rătăcesc!* Oh! privirile sunt așa de lesne atrase dela *Calea* adevărată și priveștiile prea încântătoare, ca să treci nepăsător pe lângă ele, fără a te opri să le vezi deaproape să le privești indelung . . . Și-atunci *te rătăcești*.

Intr'un târziu, ai vrea să te întorci acasă, ostenit de lunga călătorie, dar . . . unde e calea?

Pustiu pretutindeni! . . .

Nici o lumină nu se zărește la orizont, nici o călăuză salvatoare nu se ivește. E atâta tristețe în ochii tăi și nici o speranță nu licărește în inima ta.

Oh! dacă s'ar ivi cineva, dacă un glas ar străbate văzduhul, aducând, în pustiul vieții tale, nădejdi de viitor, nădejdi fericite de salvare, ar umple inima ta, de bucurie, inima ta a celui ce te-ai rătăcit în pustiul acestei lumi

Dar ascultă . . . pleacă-ți urechea și auzi . . . un glas se aude . . . *E Glasul Evangheliei* care trâmbițează Vestea Bună a Mântuirii.

El sună în cele mai armonioase melodii și de vei asculta îl vei înțelege, e așa de deslușit . . „Veniți la Mine . . .” E glasul Mântuitorului care cheamă, să salveze, să scoată din rătăcire pe cei ce s'au pierdut în neantul acestei lumi

„*Eu sunt Calea* . . .” e glasul Călăuzei Sfinte care arată drumul celui ce l'a pierdut, să vină acum, când îi spune care e adevărata cale, și s'o urmeze.

„*Vino după Mine*” e glasul cel mai dulce, e chemarea cea mai dui-oasă, către cel ce umblă nesigur neștiind încotro s'o ia pentru a merge pe calea bună spre ținta dorită.

„*Lăudați pe Dumnezeu*” e glasul care sună în cele mai perfecte melodii, către cei ce își risipesc o voce întru slava deșertăciunilor, cântând imuri Satanei. Auziți-l și cântați, lăudând-pe Dumnezeu.

„*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos care s'a dat pe Sine însus ca preț*

de răscumpărare pentru toți".

Iată ceea ce trebuie să fie plăcut în auzul tuturor celor ce sunt pierduți și cine nu-i pierdut? — fără nădejde în viața de acum și cea viitoare, iată cel mai minunat glas care a străbătut veacurile de arândul, ajungând la urechile și inimile noastre nouă celor mai din urmă timpuri, ca să auzim și să ascultăm. Împlinind și urmând acelui glas, ca ostașul când aude trâmbița de chemare . . .

Iată spre ce glas trebuie să îndreptăm auzul și inima noastră: spre *Glusul Evangheliei*.

Eugenia Popp, Sighișoara.

URA (Pizma)

Cu celea 7 surori ale ei.

Asupra acestui mare păcat al urei, care face mare seceriș între fiii lui Dumnezeu; trebuie ca să se facă mai multă lumină. Ura este produsul sau rodul păcatelor tănuite, (ținute în ascuns) cari crescând în inima omului după ce a fost curățit odată, prin adornirea sufletească dă loc din nou duhului celui rău, ca să samene în lăuntru lui acest venin otrivitor; care nu numai că pe el îl face ca să se usuce ca mlădița neroditoare, dar ce este mai rău, că el mai molipsește (îmbolnăvește) și pe ceji ce vin în atingere cu el. După ce duhul cel rău a fost scos afară din om, prin puterea Domnului Isus Christos, dacă

omul nu veghează cu mare grije și cu frică asupra vieții sale; atunci duhul cel rău, văzând că are iarăși loc de a intra de unde a eșit, nu intră singur, ci mai ia cu sine încă alte 7 duhuri, mai rele decât el; intră apoi cu mai mare putere, în vechiul și plăcutul său locaș, și va fi mai greu de a se scoate afară a doua oră Luca 11, 24-26. Celea 7 surori ale urei sunt: asuprirea, silnicia, blăstămăția, fărădelegea, nelegiuirea și viclenia. Cu durere se constată, că unii din fiii lui Dumnezeu, cari au început bine, dând speranțe de un rod bine-primit și plăcut Domnului viei; dela un timp, încep a se pâli, a vestezi; cari lăasă să se înțeleagă, că la rădăcina lor, roade un vierme (păcat) ascuns, îmbrăcat în haina vreunei dintre celea 7 surori maisus amintite.

Cu omul însă este mai rău decât cu vița ce se usucă, căci vița cea uscată se taie și se aruncă numai ea în foc, dar omul bolnav de acest păcat al urei, cu el împreună, mai atrage și pe alții în focul ghehenei.

Deaceia toți adevărații iubitori de oameni, în deosebi lucrătorii viei, păstorii turmei lui Isus Christos; se nu întârzie nici să nu obosească de-a lucra și de-a păstorii cu cea mai mare grige, via și turma Domnului. Oițele celea căzute trebuie ajutate ca se se ridice, oile celea cu picioare de frânțe, trebuie legate; iar mlădițele celea uscate, nu mai trebuie

nici ridicate, nici legate, ci acelea trebuie tăiate și aruncate peste gard afară.

Dar nu vor fi neglijate nici oițele și oile sănătoase, vor fi pășunate în frica Domnului, pe pășuni verzi (hrană bună sănătoasă) apărate și păzite de câini răi și de fiară sălbatică, cari vreau să nimicească turma. Vițele producătoare, vor fi mereu curățite (de lăstarii cu rădăcinile amărăciunei) ca astfel se poată aduce tot mai mult rod, care este spre bucuria Stapânului.

Toți copiii lui Dumnezeu, sunt chemați ca împreună să ne rugăm, ca Părintele nostru Cel ceresc, să-Și reverse cu bogăție Duhul Său preste fiii și ficele Sale. „Iată Eu fac toate noi”. Atunci toți vor fi învățați dela Dumnezeu.

Pavel Boșorogan.

Scrisoare din Jugoslavia.

„Cum M'a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimet și Eu pe voi”. Ioan, 20. 21.

Iubiți frați în Cristos,

Fiind născut și eu pe aceste meleaguri ale Ardealului, unde mi-am petrecut copilăria și am lucrat cu unii dintre voi, cred de a mea datorie să vă scriu ceva despre viața și ocupația noastră din timpul despărțirii noastre de câțiva ani.

În anul 1929 în luna Noiembrie m'am căsătorit, fiind încă predicator la două biserici, Șiria și Covâșinț. Biserici zidite cu peste o sută de membri, cor, muzică și aranjament frumos; dar în sufletul nostru să sbătea ceva și anume: misiunea în străinătate. Am vorbit cu soția în multe rânduri despre aceasta și rugându-ne am rămas la convingerea să plecăm în această țară în lucrul lui Dumnezeu. În anul 1930 în luna și ziua care ne-am căsătorit, eu și soția am părăsit țara noastră trecând granița la locul pe care noi l-am cerut și Dumnezeu a hotărât să ajungem. Am cunoscut că Dumnezeu ne trimite. Gândul meu l'am spus multora, însă uni credeau că acesta e un vis al meu!

Sosiți aici în această țară am început lucrul între Români și Sârbi. Am avut ocazia să predicăm la mulți Evangelia Domnului Isus. O iarnă întreagă, în fiecare seară am ținut servicii de Evangelizare. Casele de rugăciune ticsite de ascultători. Mai mare ne-a fost bucuria atunci când la serviciul de seară nu aveai loc să stai și câte unul venea la sfârșit și se prezenta zicând: „Am fost un om perdut, dar din această seară nu mai sunt. Cristos e al meu și eu sunt al Lui”. Rezultatul Evangelizărilor din iarnă a adus că să avem la 60—70 prietini în bisericile noastre.

Până azi avem numai 50 de frați și surori între Români. Aceștia sunt

împărțiți în opt locuri sau centre. Cel mai departe este un frate Român în Valea Timocului. Sunt frați de alte naționalități ca: Sârbi, Horvați, Slovaci, Bulgari, Maghiari, Nemți și Țigani. Avem frați și în Macedonia unde a fost groaznicul cutremur de pământ. Sute de oameni au rămas fără de adăpost. Mulți au murit. Cei ce trăesc sunt refugiați în câmp unde locuiesc în corturi, casele lor fiind dărâmate.

Lucrul între Români — până la venirea noastră — a fost spriginit de frații Slovaci. Predicatori ai Evangheliei au fost și frații din Vidra, cari

trecând în aceasta țară căutându-și pâinea, în schimb le-a împărțit „pâinea cerească“. Cristos a folosit pe mulți în lucrul Său și va mai folosi . . . Căci tu vei trece de-aici lăsând toate, dar ce lui Isus ai făcut va sta“. —

Fraților, rugați-vă pentru noi!
Eu, soția și frați vă salutăm.

Cu dragoste în Cristos,
al Vostru

BĂLGRĂDEAN AVRAM

N. B. Ceice vreau să ne scrie, adresa noastră e: *Bălgrădean Avram*, Ul. Branka-Radicevic, broj 71. *Bela-Crkva*, Banat, Jugoslavia.

Intâmplare.

Nu prea departe de-al meu sat
La o biserică-s chemat
Pe timpul de vară:
Și când acolo am intrat
Se 'ntâmplă un lucru ciudat
Așa — lângă seară . . .

Având chemarea — aceasta eu
Grăbitu-m'am la postul meu
Fără întârziere;
Dar iată — ceva foarte greu —
Imi știe bunul Dumnezeu
A mea durere.

Cu toate că eu sunt român
Jandarmul m'a numit „strein“
Zicând o vorbă mare:
Că . . . pot s'a scult și să mă 'nchin,
Dar din Cuvântul cel Divin
Să nu țin cuvântare . . .

De eu, nu am avut habar —
Și am vorbit atuncea chiar
De ce să-mi fie frică? . . .
Însă în ziua ce urma
Veni acolo cineva
La noi în biserică . . .

În ziua aceea am tăcut:
Căci astfel planul mi-am făcut
Cu mică istețime,
Apoi vorbitam cât am vrut
Lucrul frumos mi l-am făcut
Neîntrerupt de nime.

Acolo în acela sat
Trei luni de zile cât am stat
În vacanța de vară,
Biserica a progresat
Acum de-acolo sunt plecat
Și sunt la școală iară.

ȚION.

Creațiunea Lumii

Cs.

(Urmare)

Trad. de P. B.

Intru Isus Christos s'a întrupat cuvântul lui Dumnezeu. El este acel cuvânt, prin care toate s'au făcut. Pavel apostolul scrie: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toate zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie deregatorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” (Colos. 1, 15—16.)

Deoarece omenirea s'a stricat, adeca deaceia a trebuit să vină pe pământ Fiul lui Dumnezeu, ca pe cei stricați, Dumnezeu prin Fiul său, să-i recreieze. Din istoria Domnului Isus Christos pe pământ vedem, cum s'a îndeplinit reînoirea. El a trebuit să sufere și să moară, ca pre noi să ne răscumpere; a trebuit să se pogoare în moarte, ca să I-a biruință asupra ei și să zdrobească puterea iadului.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie ca să strabată și în inimă, ca omul să se reînnoiască și să devie o creatură nouă. Cuvântul vecinic a îndeplinit mari lucruri și mai îndeplinește și acum.

Ziua de odihnă.

Sfârșind Dumnezeu creerea cerului, a pământului și a tuturor oști-

rilor, Domnul a încheiat lucrurile Sale, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea. Sau după lucrarea de șase zile S'a odihnit. El într'adevăr că nici odată nu se obosește, căci cu puterea-i mare poate mereu a lucra, dar ne-a arătat nouă, ca și noi să facem la fel. Șase zile să lucrăm cu sârguință și pricepere, și regulat cum se cade, a șaptea zi, să ne odihnim și să sfințim aceasta zi Domnului. Ne este destul a ne obosi în decurs de șase zile cu ocupațiunile noastre, într'a șaptea să lăsăm corpului odihnă și să ne ridicăm cu spiritul pe aripile credinței la Dumnezeu.

Aceia cari urmează pilda creatorului lor, și după munca de șase zile, într'a șaptea se odihnesc, să împărtășesc de binecuvântarea lui Dumnezeu, în munca lor.

Aceia însă cari nu cugetă la ziua Domnului, ci lucrează și în aceia ori își petrec, se vor convinge că în munca lor nu este binecuvântare.

(Sfârșit.)

Abonați-vă și vă plătiți abonamentele, la Faru, Glasul Tineretului și la Glasul Evangheliei; acestia sunt trei frați cari servesc Domnului.

PACEA CREDINȚEI.

El, Domnul nostru Isus Mântuitorul lumii, a fost străpuns pentru păcatele noastre; zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedeapsa care ne dădea nouă pacea, a căzut peste El.

Și prin ranele lui suntem tămăduiți. Isaia 53, 5. Dumnezeu a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii prin Isus Christos, care este Domnul tuturor. Fapt. 10, 36

Isus a fost dat morții din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat; punându-ne într'o stare după voia lui Dumnezeu. Din pricina că suntem prin Isus Christos, puși într'o stare după voia lui Dumnezeu, avem pace cu Dumnezeu. Sângele Lui vărsat, curățându-ne de fărădelegile noastre, ne-a împăcat cu Dumnezeu.

Deaceia a venit Domnul pe pământ, ca prin moartea lui să ne facă pe noi fii ai lui Dumnezeu. Și prin aceasta cunoaștem că suntem fiii lui Dumnezeu, dacă ne iubim uni pe alții, așa cum El, ne-a iubit.

Albu Aron.

Trezirea celui păcătos

Ori cât de păcătos și ticălos ar fi cineva, mântuirea sufletului nu este pierdută. Dumnezeu nu vopiește moartea păcătosului, ci să se întoarcă

(pocăiască) ca să trăiască. Indurarea și dragostea lui Dumnezeu, umblă neîncetat în jurul păcătosului, ca să-l aducă la izbăvire și la viața vecinică. Prin diferite chipuri și cauze lucrează Dumnezeu, ca să trezească pe păcătos din somnul păcatului. Toată lucrarea ce se face în jurul celui păcătos, ca să se treziască, o face Duhul Sfânt, care lucrează cu o mare putere în anumite clipe din viața omului. În viața omului sunt adesea anumite clipe, în cari simte cum lucrează puterea lui Dumnezeu în el, acestea se manifestează, prin dorința internă, după o viață nouă Fericit poate fi cel ce simtește asemenea clipe și dă loc Duhului Sfânt ca să lucreze mai departe în viața sa. Mulți din cei întorși și la Domnul, mărturisesc, că simțind acestea clipe, au dat loc Duhului lui Dumnezeu ca să lucreze liber la inima lor, și au ajuns a fi mântuiți.

Păcătosule, ori cine ai fi, nu mai dormi în păcatele tale, ci trezește-te din somn și Christos te va lumina! Dă-i loc lui Isus să lucreze prin puterea Duhului Sfânt, în inima ta, și întoarce-te de pe calea pierzării, la calea mântuirii. Căci El te iubește mult și te așteaptă să vi la El.

Albu Aron.

Donașioni. La fondul pentru zidirea casei săracilor, au mai donat: Răduț Pamfilie, Săsciori lei 1000. Societatea femeilor, Șugag, lei

500. Biserica Hălchiu, lei 400. Ioan Stanciu cu soția, Tințari lei 400. Dochie Rodean, Șugag, lei 100. — Sunt rugați toți acei cari voiesc să aibă o parte de ajutor în aceasta frumoasă lucrare; să se grăbească a-și da obolul lor, ajutând cu cât pot, ca să se aducă la îndeplinire acest măreț plan, spre onoarea lui Dumnezeu, care nu va rămânea dator, ci va răsplăti înmulțit aceluia care vor face această casă pentru cei lipsiți și fără adăpost.

Cercetați scripturile că veți afla viață vecinică.

Ioan 5, 39. II. Timotei 3, 16. Matei 24, 14. Luca 6, 46—48.

De I. Mârza.

1) Creștini cei adevărați nu sunt aceia cari se laudă singuri înaintea oamenilor, ci sunt aceia care împlinesc următoarele: Ioan 3, 3—6. Marcu 1, 15. Matei 28, 19—20. Faptele Apostolilor 2, 38. Luca 13, 1—5.

Ioan 13, 34—35. I. Corinteni 13, 4—7. Galateni 5, 22—26. Omul se cunoaște de pe faptele lui ce este: Matei 7, 15—20. cap. 3, 10. Ioan 15, 6—7. I. Ioan 3, 13—15. Matei 5, 22—23.

2) Biserica Domnului: este din Petri vii, poporul cel mântuit. Matei 16, 18—20. Efeseni 2, 20—22. I. Corint 6, 19—20. cap. 3, 16. I. Corint. 12, 28.

3) Un singur Domn o singură credința, un singur botez. Efeseni 4, 5.

Marcu 16, 15—16. Romani 6, 3—6. Faptele 8, 36—40. cap. 2, 41. Matei 3, 5—6.

4) Dărnicia, ajutoarele materiale a bisericii. Galat. 6, 6. II. Corint. 11, 9—11. Filipeni 4, 8—19. cap. 9, 1—7. Rom. 12, 8. II. Corint. 8, 1—15. Vers. 20. Marcu 12, 41—44. Luca 8, 1—3. I. Moise 4, 4. Ebre. 11, 4. Tit. 3, 8—14. Romani 15, 28. II. Corint. 9, 1—15. Proverbe 11, 24. Psalm 112, 1—10. Matei 25, 35.

5) Biserica Domnului Isus are dușmani, și acestia sunt înbrăcați pe din afară cu haine de înger, iar înăuntru sunt lupi răpitori. Iată ce zice Sfânta scriptură despre ei: II. Corinteni 11, 13—15. Filipeni 1, 15—19. Tit. 1, 10—16. cap. 3, 10. Romani 15, 30—31. Psalm 112, 9—10. Iuda 1, 16—19.

II. Corinteni 10, 18. cap. 11, 13. Faptele 15, 20—24. Galateni 2, 4. Romani 16, 18. I. Timotei 6, 3—5. II. Petru 2, 1—4. Faptele 20, 28—30. I. Ioan 2, 19—22. Matei 24, 24. I. Ioan 4, 1.

Filipeni 3, 18. Coloseni 2, 4—6. Efeseni 4, 14. I. Ioan 3, 15.

6) Oamenii fără Dumnezeu în lume nemântuiți, supt starea păcatului, nu se pot ajuta pe ei singuri. Matei 3, 7. Marcu 5, 1—5. Matei 12, 14. cap. 23, 33—36. Romani 2, 1—6. cap. 1, 22—26. Efeseni 21, 2—12. Galat. 4, 8.

7) Numai Isus poate ierta păcatele. Luca 7, 47—50. I. Timotei 1, 14—15. Matei 9, 6.

8) Cei ce se pocăesc în adevăr
primesc mântuirea: Luca 19, 8—10.
Faptele 2, 38—41. Marcu 1, 15.
Luca 23, 40—43. cap. 22, 60—62.
Isaia 1, 16—17. Matei 11, 28. Ioan
3, 16.

Trece timpul.

Ca'n sbor se duce timpul
Și ce există'n lume toate,
Ca un vis la deșteptare
Se pierd și rămân uitate.

Așa trec anii tânăreței
Ca și florile de pe plai,
Rămâne doar o amintire
Ca de-o frumoasă zi de Mai.

Tot ce există sub soare
Și pe întregul pământ,
Trece ca o zi frumoasă
Ca o floare scuturată de vânt.

Toate trec în vecinicie
Ca roaua de soare dispar,
Și pe veci rămân uitate
Nelăsând urmă măcar.

Deci și tu iubit suflet
Mai târziu sau mai curând,
Vei trece din astă lume
Vei trece toate lăsând.

Dar mai întâi te grăbește
Cât mai ești pe acest pământ

Și asigură-ți un loc
Dincolo peste mormânt.

Gândește la vecinicie
Iubit suflet trecător,
Astăzi până mi ești viu
Asigură-ți un viitor.

Viața ta cea de veci
In Isus o vei câștiga
Deci vino azi la Isus
Oh vino nu întârzia!

De *Todosiu Victor*, seminarist.

Poșta redacției.

Rugăm pe cei ce n'au plătit abo-
namentul să se grăbească a-l plăti,
căci nu putem scoate foița la timp,
dacă nu se plătesc abonamentele.

Celor cari ne trimit articole spre
publicare, îi rugăm ca să ne trimită
articole nu prea lungi și scrise bine.

Fr. M. I. în L. nu vă supărați, dar
cu poeziile nu merge. Incercați a ne
trimitе și iri misionare. A face poezii
e ceva greu.

M. O. în H. Poezia D.-tale e prea
slăbuță de data această nu merge,
mai încercați.

*Mai multora cari ne-au trimis atât
poezii cât și articole spre publicare.*
Ne bucurăm că cei ce știu scrie, ne
ajută colaborând la micuța noastră
foiță; însă nu putem publica tot ce
ni-se trimite, numai aceia vom pu-
blica, ce este potrivit atât în conțin-
nut, cât și în scris.